

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ŘÍJEN 2015*** ROČNÍK XVI.*** ČÍSLO 10

Cítát inspirující:

Inteligentní autoři jsou k ničemu – pisatel má bejt idiot s nulovým
sebevědomím, jinak se to po čem nedá číst.

Emil Hakl – Hovězí kostky

PAVEL ZEMAN NĚKDY NA KONCI ZÁŘÍ

vysátá letní
vířivosti

ticho v podhoubí
koření

list na dálnici nebo na trávníku
host

na listech všech sadů
falešný proces hoření ...

POVÍDÁNÍ O PSÁNÍ

Již několikrát jsem si pokládal otázku, jak moc mí kolegové literáti čtou? Přiznám se, že já se snažím číst hodně. A třeba o dovolené doháním, co jsem během roku nestihl. A právě četba mě inspiruje. Když se mě někdo v rozhovorech ptal, jestli mám svůj vzor, odpovídal jsem, že si od každého vezmu něco. Jsem třeba pod vlivem autora, kterého právě čtu. Víím, že pod vlivem povídkové knížky Alexe Popova „Zelný cyklus“ jsem psal „Svědka neposkvrněného početí.“

Stejně tak i o letošní dovolené jsem psal, když jsem si přečetl třeba povídky ze soutěže věnované Jakubu Arbesovi, nebo třeba knížku „Andělé všedního dne“ Michla Viewegha či polskou autorku Sylwii Chutnik „Kapesní atlas žen“. A mohl bych jmenovat dále.

Důležitá je ale diskuze a jsem rád, že jsme letos na stmeláči otevřeli trochu i tuhle stránku psaní. Diskuze o přečteném, nebo chcete-li i napsaném. Je to velmi důležité, když z různých pohledů vnímáte jeden děj. Každého zaujme něco jiného. Co se jednomu zdá nepravděpodobné, může pro druhého být realita. Prostě ona zpětná vazba tvorby je potřeba. A tak se přimlouvám, i když každý má v oblíbě jiný žánr, že podobné „diskuzní akce“ by bylo třeba pořádat častěji. Už vás slyším, že je málo času. Já ho mám taky málo, ale ... přesto si myslím, že je to důležité, nejen pro psaní, ale i pro život. Člověk si mnohdy uvědomí proč se někteří chovají jinak. A začne si pokládat otázky, jestli třeba on sám je pravým vzorkem společnosti. Vždyť třeba někdy v běžném životě vidím, jak lidi jednají a říkám si, že já bych tohle nikdy neudělal. Jsem já ta výjimka ze společnosti? Je to, co vidím kolem sebe opravdu běžné?

Vidíte, okruh otázek se rozvíjí. Zpětná vazba mezi autorem a čtenářem je potřeba. Víím, že autor, když vydá knihu, už nemůže vzít ani slovo zpět, ale když si poslechne názory čtenářů, může mu to pomoci při další knize, dalším psaní. Nemyslím tím, že by měl psát na objednávku, co lidi chtějí, co se jim líbí.

A přivítám i diskuzi na stránkách KOBRY.

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Ilona Pluhařová představila svoji novou knihu „O popletené víle Komolíně“ na Knihovnické dílně v Knihovně Václava Čtvrta v Jičíně v úterý 8.září 2015.
- Václav Franc vystoupil společně s Řehečským kvartetem na Knihovnické dílně v Knihovně Václava Čtvrta v Jičíně s humorným pásmem „Významné osobnosti Řehče“ ve středu 9.září 2015.
- 12. ročníku Martinské poetické jeseň se ve dnech 18. - 20.září 2015 v Martině a Turčianských Teplicích zúčastnili Ilona Pluhařová, Bohumír Procházka a Václav Franc. O akci vyšly následující články: "Dvanáctá Martinská poetická jeseň" (Václav Franc, Nové Noviny, 2.října 2015) a „Jičínští literáti se vydali na konzultaci k přátelům do Martina“ (Bohumír Procházka, Jičínský deník, 30.září 2015). Setkání je věnovaná speciální příloha Kobry č.10/2015.
- Bohumír Procházka uveřejnil v Knižních novinkách (číslo 18, vyšlo 14.září) recenzi knihy Ivo Chocholáče „Vezměte mne s sebou, Cesty – Malá zamyšlení nad krajinou a nejen nad ní“(vydal Trigon).
- Bohumír Procházka uveřejnil v Knižních Novinkách (číslo 19, vyšlo 29.září 2015) článek o Polabském knižním veletrhu v Lysé nad Labem „Nejen knihy na veletrhu v Lysé.“
- Václav Franc získal čestné uznání v 26.ročníku literární soutěže „O stříbřitělesklý halmochron“ za povídku „Černý den Johna W.“ Povídka byla uveřejněna ve sborníku soutěže.
- Václav Franc získal čestné uznání na 21.ročníku „Mělnického Pegasu“ v kategorii D (poezie, autoři, kteří již vydali sbírku) za soubor básní „Rodné střechy“. Báseň „Rodné vesnici“ byla uveřejněna ve sborníku. Vyhlášení se konalo v sobotu 3.října 2015.
- Ve „Výroční publikaci Střediska východočeských spisovatelů 2000-

2015“ k 15.výročí založení Střediska východočeských spisovatelů vyšly články Václava France o literární soutěži Řehečská slepice „Čtrnáct slepičích zakdákání“ a o pobytu v Banské Bystrici v rámci spolupráce SVK Hradec Králové a SVK Banská Bystrica „Bystrica je slovenská Paříž.“ Dále je zde v několika člancích krátce citována činnost LiSu a především členů SvčS z Jičínska Dragy Zlatníkové a Václava France.

Václav

ČAJ č. 109 – HOST: MARTA FRANCOVÁ

V říjnovém ČAJi se jako host představuje pražská autorka Marta Francová. (Jen pro pořádek uvedu, že nejsme příbuzní.) Vedle literární tvorby se zabývá celou řadou činností, například olejomalbou či tanečním uměním Dálného východu. V ČAJi se představuje výběrem z její básnické tvorby a realisticko - kontroverzní pohádkou „Rebelie.“

Na stránkách “Literární alchymie” (mimochodem sama je připravuje) jsem objevil mladou brněnskou autorku Kateřinu Foltánkovou, se kterou jsem hovořil mimo jiné o tvůrčím psaní či studiu žurnalistiky, ale především se přiznala, že: „Věřím, že ke mně vhodný námět jednou přijde sám!“ A přibalila podzimní povídku „Šípky u staré cesty.“

Dovoluji si představit zajímavou knihu Spolku přátel krásného slova z Hradce Králové „My jsme vám to říkali“, na které se podílelo 9 autorů (Jan Hloušek, Zuzana Hloušková, Zdeněk Jarchovský, Milan Kováč, Iva Mrkvičková, Jaroslav Svoboda, Lenona Štiblariková, Martin Vondráček a Františka Vrbenská) a určitě stojí za pozornost.

Tvorbu domácích autorů zastupují básně Josefa Jindry „Výlety do ciziny“ a Václava France „Role.“

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Michael STAVARIČ – KRÁLOVSTVÍ STÍNŮ

Vydalo nakladatelství ARCHA ve Zlíně v roce 2015

Překlad a doslov Tereza Semotamová

O knize brněnského rodáka žijícího ve Vídni Michaela Stavariče „Mrtvorozená Eliška Frankensteinová“ jsem v Kobře před časem psal, takže jsem rád sáhnul po jeho nejnovější knize „Království stínů“.

Na úvod musím napsat, že je to kniha jiná než prvně představená. Autor tentokrát dokazuje svoji schopnost vyprávět, zabíhat do detailů (např. seznam věcí, které si přivezl děda z války), nakonec jsou pro děj důležité, ale je to taková ta literatura, která vychází z běžného života, všednodenní, někdy mi připadalo, že čtu Hrabala.

Kniha vypráví děj dvou hlavních hrdinů. Rózi Schmiegové, která se z Vídně dostane do Lipska, kde se stane, jak po tom nakonec celý život touží, řeznicí. Má pro vysněné povolání předpoklady, protože i její dědeček byl řezník, shodou okolností padl na konci 2.světové války střelou amerického vojáka, taky řezníka. A právě druhým hrdinou je vnuk onoho vojáka - řezníka Danny Loket. I on se chce stát řezníkem a vrací se do Evropy, chce pátrat po stopách svého dědečka, který pocházel z Československa, nakonec i jeho příjmení to dokazuje, ale emigroval do USA. Kniha by mohla posloužit jako učebnice řeznictví. Autor se skutečně vyřádil v líčení nejrůznějších praktik při zabíjení prasat a dalších zvířat. Možná právě toto líčení kontrastuje se zabíjením lidí za války.

Přiznám se, že jsem očekával happy end, ale nakonec vše dopadne jinak, překvapivě ... nechte se překvapit.

Autor často zabíhá do českých reálií, např. na str 119, kde líčí českou pohádku (známe z Dařbujána a Pandrholy – O smrtce) nebo str. 129, kde autor líčí mimo jiné historky o černých kočkách.

Rozhodně si knihu přečtete, není to laciné vyprávění, ale celý příběh má hlubší ponor, který umocňují např. dopisy z fronty, které v celém příběhu hrají důležitou roli a mnohé čtenáři objasňují.

Václav

ODEŠEL NAKLADATEL A SPISOVATEL ANTONÍN DRÁBEK

*„Vážení přátelé,
z pověření paní Marie Veselé, vdovy po zesnulém, dovoluji si Vám oznámit bolestnou zprávu, že dnes v ranních hodinách po těžké nemoci skonal pan Ing. Antonín Drábek, CSc., knižní nakladatel a spisovatel, a především nesmírně obětavý a dobrý člověk. Jeho odchod je nenahraditelnou ztrátou nejenom pro jeho blízké, ale i pro široký okruh autorů publikujících v jeho nakladatelství Balt-East.*

Ivana Blahutová“

Tento smutný mail doputoval ke mně v úterý 8.září 2015.

Antonín Drábek (vlevo) a Václav Franc
na brněnském křtu almanachu Nibiru v srpnu 2013.

Antonína Drábka jsem poznal poprvé na Polabském knižním veletrhu v Lysé nad Labem jako člověka zapáleného literaturou, nezištně pomáhajícího mladým a méně známým autorům, optimistického a usměvavého. Tenkrát poprvé jsme se bavili o spolupráci českých a italských autorů, neboť připravoval a vydával ve svém nakladatelství Balt – East dvojazyčné almanachy. Od těch dob jsme se vídali často, třeba na Řehečské slepici, při křtu mé knihy „Dvakrát vrtej, jednou trhej“, která vyšla právě v Drábkově nakladatelství, ale i na křtu almanachu NIBIRU a dalších akcích.

Jsem rád, že jsem Antonína Drábka vyzpovídal pro ČAJ v říjnu 2013 (číslo 85), když si předsevzal „Ještě vydat aspoň jednu pěknou knihu v pevné vazbě!“

Antonín Drábek (11. prosince 1939 – 8. září 2015) byl český básník, spisovatel a vydavatel. Byl jedním z aktivních členů Baltského svazu a zakladatelem a prvním předsedou Česko-estonského klubu. Vystudoval chemii a ekonomii a pracoval v technické administrativě a publikoval odborné statě. V 90. letech se začal živit jako publicista a posléze vydavatel. Ve svém nakladatelství „Balt- East“ vydal mnoho sbírek poezie a knížek krásné literatury, ať už svých, ale především jiných autorů.

Četl jsem i jeho knížky (např. výbor básní „Příboj nad hladinou souzvuků a proseb“ či prózy „Dům v Karvině“, „Mořský vlk a Karkulka : humorné a mírně erotické pohádky a komiksy pro dospělé“ nebo „Něžné portréty“), takže si troufám napsat, že byl i výborným autorem. Jen možná právě pro svoji laskavost a dobrotu upozadil svoji tvorbu ve prospěch ostatních, kterým pomáhal doslova do posledních zbytků sil.

Za Antonínem Drábkem zůstává velký kus práce na literárním poli, řada krásných knih, které napsal a pomáhal jim na svět, věřím, že stihl ještě vydat několik knih v pevné vazbě, jak o tom snil na podzim roku 2013.

Poslední rozloučení s Antonínem Drábkem se konalo v pondělí 14. září 2015 v Lysé nad Labem. Mrzí mě, že jsem nemohl být osobně přítomen, tak alespoň touto formou vzdávám poslední poctu člověku, který mně bude velmi chybět!

Václav

Hotovo! „Vila Komolína“ dopsána a vydána! Tak relaxuje Ilona Pluhařová po práci. Společně s ní na druhém křesílku i kocour. (Aneb rodinná idylka ze stmeláče). Foto:Žantovský
P.S. Jméno kocoura se nám do uzávěrky vydání nepodařilo zjistit.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 16. Číslo 10. Říjen 2015.

(5.října 2015)

www.ikobra.cz